21 Φεβρουαρίου 2014

Αναισθησία και στα σώματα και στις ψυχές είναι απονεκρωμένη αίσθησις

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Λόγος Δέκατος Έβδομος *Περί αναισθησίας (Διά την νέκρωσιν της ψυχής και διά*

τον θάνατον του νου, πρό του σωματικού θανάτου)

1. Αναισθησία και στα σώματα και στις ψυχές είναι απονεκρωμένη αίσθησις, η οποία από χρονία ασθένεια και αμέλεια κατέληξε να αναισθητοποιηθή.

2. Η αναλγησία είναι πολυκαιρισμένη και μονιμοποιημένη αμέλεια, ναρκωμένη σκέψις, γέννημα των «προλήψεων». Είναι παγίδα της πνευματικής προθυμίας, βρόχος της ανδρείας, άγνοια της κατανύξεως, θύρα της απογνώσεως. Είναι μητέρα της λήθης, (λησμοσύνης του Θεού και των εντολών του), και εν συνεχεία θυγατέρα της ιδικής της θυγατέρας [1]. Είναι ακόμη απόκρουσις από την ψυχή του φόβου του Θεού.

3. Ο ανάλγητος είναι άφρων φιλόσοφος. Είναι αυτός που εξηγεί το θέλημα του Θεού στους άλλους προς ιδική του κατάκρισι. Αυτός που φιλολογεί είς βάρος του εαυτού του. Αυτός πού είναι τυφλός, και διδάσκει τους άλλους πώς να βλέπουν. Ομιλεί στους άλλους για την θεραπεία του τραύματός των, ενώ συνεχώς ερεθίζει και χειροτερεύει το ιδικό του. Ομιλεί εναντίον του πάθους, και συνεχώς τρέφεται με όσα το προκαλούν. Εναντίον του πάθους προσεύχεται, και αμέσως σπεύδει να το ικανοποιήση. Ικανοποιώντας το εξοργίζεται κατά του εαυτού του και δεν εντρέπεται τα λόγια του ο ταλαίπωρος.

«Άσχημα κάνω» φωνάζει, και με ευχαρίστησι επιμένει στην αμαρτία. Το στόμα προσεύχεται εναντίον του πάθους, αλλά το σώμα υπέρ αυτού αγωνίζεται. Περί θανάτου φιλοσοφεί, και συμπεριφέρεται σαν αθάνατος. Για τον χωρισμό στενάζει, και σαν να είναι αιώνιος αμελεί και νυστάζει. Ομιλεί για την εγκράτεια, και δίνει αγώνες για την γαστριμαργία. Μακαρίζει την υπακοή, και πρώτος αυτός παρακούει.

Επαινεί τους απροσπαθείς και δεν εντρέπεται να μνησικακή και να φιλονεική για ένα κουρέλι. Παρασυρόμενος στην οργή πικραίνεται, και έν συνεχεία οργίζεται πάλι επειδή πικράθηκε. Και έτσι προσθέτει ήττα στην ήττα χωρίς να το αισθάνεται. Διαβάζει για την Κρίσι, και αρχίζει να χαμογελά. Για την κενοδοξία, και κενοδοξεί την ώρα της αναγνώσεως. Αποστηθίζει λόγους περί αγρυπνίας, και παρευθύς καταβυθίζεται στον ύπνο. Εγκωμιάζει την προσευχή, και την αποφεύγει σαν μαστίγιο. Μόλις χορτάσει φαγητό μετανοεί, και ύστερα από λίγο τρώει και χορταίνει περισσότερο. Μακαρίζει την σιωπή, και την εγκωμιάζει με πολυλογία. Διδάσκει περί πραότητος, και πολλές φορές οργίζεται την ώρα της διδασκαλίας. Μόλις συνήλθε από το σφάλμα του εστέναξε, και αφού κούνησε το κεφάλι πάλι υπέκυψε στο πάθος του.

Κατηγορεί το γέλιο και χαμογελαστός διδάσκει περί πένθους. Κατηγορεί πολύ εμπρός σε άλλους τον εαυτόν του ως κενόδοξο, και με την κατηγορία αυτή κοιτάζει να προσπορίση στον εαυτόν του δόξα. Με εμπάθεια ατενίζει στα ευειδή πρόσωπα, και ομιλεί περί σωφροσύνης και αγνότητος. Επαινεί τους ερημίτας και τους ησυχαστάς, ενώ περνά τον καιρό του στον κόσμο, και δεν αντιλαμβάνεται ότι έτσι εξευτελίζει τον εαυτό του. Επαινεί και δοξάζει τους ελεήμονας, αλλά υβρίζει

τους πτωχούς. Πάντοτε γίνεται κατήγορος του εαυτού του, αλλά να συνέλθη δεν θέλει, για να μην ειπώ δεν μπορεί.

4. Έτυχε να ιδώ πολλούς τέτοιους που εδάκρυζαν ακούοντας περί θανάτου και περί της φοβεράς κρίσεως, και με τα δάκρυα ακόμη στα μάτια έτρεχαν γρήγορα στην τράπεζα. Και εδοκίμασα θαυμασμό, πώς κατώρθωσε η δέσποινα αυτή και οζοθήκη, δηλαδή η κοιλία, δυναμωμένη από την πολλή αναλγησία, να κατατροπώση και το πένθος ακόμη.

5. Με την μικρή γνώσι και την ικανότητα πού διαθέτω, απεγύμνωσα τις δολιότητες και τις πληγές της πετρώδους αυτής και αποκρήμνου και μανιώδους και ανοήτου αναισθησίας. Δεν έχω διάθεσι να φιλολογώ περισσότερο είς βάρος της. Όποιος όμως δύναται με την βοήθεια του Κυρίου να παρουσιάση από πείρα και δοκιμασία κατάλληλα φάρμακα για τις πληγές αυτές, ας μη διστάξη να το κάνη. Εγώ δεν το θεωρώ εντροπή να προβάλω αδυναμία, αφού είμαι τόσο πολύ αιχμαλωτισμένος από αυτή. Αλλ΄ ούτε και τις δολιότητές της και τα τεχνάσματά της κατώρθωσα να καταλάβω μόνος μου• παρά μόνο αφού κάπου την συνέλαβα και την εκράτησα διά της βίας και την εβασάνισα και την εμαστίγωσα με το μαστίγιο του θείου φόβου και της αδιαλείπτου προσευχής, την ανάγκασα να ομολογήση όσα προανέφερα.

Μου φαινόταν δε ότι έλεγε η τυραννική και κακούργος: «Οι ιδικοί μου σύντροφοι ενώ βλέπουν νεκρούς, γελούν. Ενώ παρίστανται στην προσευχή, είναι εξ ολοκλήρου πετρώδεις και σκληροί και σκοτεινοί. Ενώ αντικρύζουν την αγία Τράπεζα, μένουν αναίσθητοι. Ενώ μεταλαμβάνουν από τα άγια Δώρα, είναι σαν να εγεύθησαν απλώς ψωμί. Εγώ, όταν τους βλέπω να κατανύσσωνται, τους καταγελώ. Εγώ έχω μάθει από τον πατέρα πού με εγέννησε, να φονεύω ό,τι καλό γεννάται από την ανδρεία της ψυχής και τον ευσεβή πόθο. Εγώ είμαι μητέρα του γέλωτος, εγώ τροφός του ύπνου, εγώ φίλη του χορτασμού. Εγώ, όταν ελέγχωμαι δεν πονώ. Εγώ είμαι σφικτά αγκαλιασμένη με την ψευτοευλάβεια».

Κατάπληκτος δε εγώ από τα λόγια αυτής της παράφρονος, ερωτούσα το όνομα αυτού πού την εγέννησε. Και εκείνη μου απήντησε: «Εγώ δεν έχω μία μόνο γέννησι. Η δε κυοφόρησίς μου είναι κάπως ποικίλη και άστατη. Εμένα με ενδυναμώνει ο χορτασμός της κοιλίας. Εμένα με αύξησε η πολυκαιρία. Εμένα με έχει παγιώσει η κακή συνήθεια• και όποιος την απέκτησε, ποτέ δεν πρόκειται να απαλλαγή από εμένα. Εάν μελετάς επίμονα και με πολλή αγρυπνία την αιωνία Κρίσι, ίσως με κάνης να χαλαρώσω ολίγο. Κοίταξε από ποια αιτία γεννώμαι σ΄εσένα -δεν έχω σε όλους την ίδια αιτία-, και αγωνίζου εναντίον της μητέρας μου αυτής. Να προσεύχεσαι συχνά στους τάφους, ζωγραφίζοντας ανεξίτηλα την εικόνα τους στη καρδιά σου. Εάν μάλιστα αυτή δεν ζωγραφισθή με τον χρωστήρα της νηστείας, δεν πρόκειται να με νικήσης είς τον αιώνα».

[1] *Από την αναλγησία δηλαδή γεννάται η λήθη και από την λήθη γεννάται πάλι η*

αναλγησία.

Από το βιβλίο «Κλίμαξ», Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου Ιεράς Μονή Παρακλήτο
Πηγή: xristianos.gr